

အတိုးနှင့် ပါသက်၍ MMSY မှ ကိုအောင်ကျော်ထွန်းမှ မေးမြန်းခြင်းနှင့် ဆရာဦးဌေးလွင်ဦး၏ အဖြေ--

(ကိုအောင်ကျော်ထွန်း-မေး) ကျွန်တော် သိချင်တာ တခုရှိပါတယ်။ အစွလာမ် ဘာသာဝင် တယောက်ဟာ အတိုးစားပိုင်ခွင့် ရှိမရှိ ဆိုတာကိုပါ။ လုပ်ငန်းတခုမှာ ရှယ်ယာ ဝင်လို့ ရလာတဲ့ ငွေကိုကော အတိုးလို့ သက်မှတ်နိုင်ပါသလား ဆိုတာလေးကိုပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော် ကို ရှင်းပြပေးပါလို့ အကြံဉာဏ်တောင်းပါရစေ။

(ဦးဌေးလွင်ဦး- ဖြေ) ၂၀၁၁ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉ ရက်

ကိုအောင်ကျော်ထွန်းခင်ဗျာ-

ဒီခေတ်ကာလမှာ အလွန်အရေးပါတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အစွလာမ် သာသနာမှာ အဆင်ခြင်မဲ့ အယူသည်းခြင်းများကို တားမြစ်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်အရာကို မဆို ဆင်ခြင်မှုနဲ့ ယုတ္တိ ဗေဒကို စံထားပြီး ဆုံးဖြတ်ဘို့လိုပါတယ်။

အတိုး- စားသင့် မစားသင့် ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ- အခု ကိုအောင်ကျော်ထွန်း ပြောဆိုနေတဲ့ **အတိုး** ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားကို အရင်း ရှင်းဘို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးများက **အတိုး** ကိုမစားရလို့ တားမြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ခေတ်က ဆိုလိုတဲ့ **အတိုး** ဆိုတာက **ထပ်ပြန်တိုး**ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီ ခေတ်က ငွေဖောင်းပွမှုကို **ချိန်ကိုက်ငွေ** ဆိုတာ မရှိသေးပါဘူး။ ငွေကြေးဟာ ကုန်ဖလှယ်တဲ့ ပစ္စည်း အဖြစ် သာ သုံးခဲ့ပြီး တိကျခိုင်မာတဲ့ ငွေစနစ်ကို သုံးခဲ့ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက- ဒီနှစ် ငွေ တစ်ထောင်ဟာ နောက်နှစ်မှာလည်း ငွေ တစ်ထောင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီခေတ်မှာ ဒီနှစ် ရွှေတစ်ကျပ်သားဟာ- နောက်နှစ်မှာလည်း ရွှေကို ပြန်ချိန်ကြည့်ရင် တစ်ကျပ်သားပဲ ဖြစ်တယ်- ဆိုတဲ့ သဘောပါ။ ဒါကြောင့် ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ထုတ်ပေးထားပြီး နောက်နှစ်မှာ ရွှေတစ်ကျပ်သား + နောက်ထပ် နှစ်ရွေးသား (စုစုပေါင်း တစ်ကျပ်နဲ့ နှစ်ရွေးသား) ပြန်ယူတာမျိုးကို အစွလာမ်က တားမြစ်ပါတယ်။

ခေတ်ကာလအလျောက် လည်ပတ်မှုစီးကြောင်းထဲမှာ ငွေကို ကြိယာအဖြစ် အသုံးပြုလာတဲ့ ခေတ်ကာလမှာ- **ချိန်ကိုက်ငွေ**ကို ယူပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။

ကျမ်းတော်မှာ **ထပ်အတိုး** (သို့မဟုတ်) **ခေါင်းပုံဖြတ်မှု** ကို **မုဒါ**၊ **ရီဘာ**လို့ ဖော်ပြပါတယ်။ ဒီစကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က မူလခိုင်မာနေတဲ့ အရာ တစ်ခုကို ထပ်ပေါင်းထပ်ပေါင်းခြင်းလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တနည်းအားဖြင့် သူတစ်ပါးရဲ့ ဘဝတစ်ခု ခိုင်မာနေတာကို- မိမိက ငွေကြေး အရင်း အနှီး ထုတ်ပေးပြီး- သူ့ဘဝကို မကယ်တင်ဘဲ- ကြွေးတွေနဲ့ **ထပ်ပေါင်းဖိထောင်းစေခြင်း**ကို ခေါ်တာပါ။ ဒါမျိုးကို အစွလာမ်က တားမြစ်ပါ တယ်- (၂:၂၇၅)။ အဲ့ဒီ စကားလုံး **မုဒါ**၊ **ရီဘာ**-ဆိုတာ **ချိန်ကိုက်ငွေ**ကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ **ရီဘာ**- ဆိုတာ- ဆင့်ပွားဆင့်ပွား ပေါင်းထည့် ခြင်း ထပ်ပြန်တိုး ဖြစ်တယ်လို့-- ကျမ်းတော်ရဲ့ ၃:၁၃၀ ရှင်းလင်းထားပါတယ်။

ဥပမာ- မိမိက သူတစ်ပါးကို ငွေ ဆယ်သိန်းထုတ်ချေးတယ်။ နောင်နှစ်မှာ သို့မဟုတ် ပြန်ဆပ်သူက ပြန်ဆပ်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ငွေဆယ် သိန်းကိုပဲ ပြန်ယူတယ်- ဆိုရင် ထုတ်ချေးသူဟာ သူ့အရင်းထဲက ပွဲပါသွားမှာပါ။ ဆယ်သိန်းပေး- ဆယ်သိန်းယူ ဆိုပေမယ့်- ငွေကြေး ဖောင်းပွမှုအရ ဒီနှစ် ဆယ်သိန်းဟာ နောင်နှစ် ဆယ်သိန်း မဟုတ်တော့ပါ ဥပမာ- ဒီနှစ် ငွေ ဆယ်သိန်းဘိုး ရွှေဝယ်ထားပါ။ နောင်နှစ်မှာ အဲ့ဒီ ရွှေကို ပြန်ရောင်းကြည့်ပါ။) ဒီလိုဆိုရင် ၂:၂၇၈ က **အရင်းများကို ပြန်ယူကြလော့၊ သူတစ်ပါးအား မတရားမပြုနှင့် မိမိလည်း မတရားပြုမခံလင့်-** ဆိုတဲ့ ဥပဒေအရ ငွေထုတ်ချေးသူဟာ သူ့အရင်းကိုတောင် ပြန်မရဘဲ ဖြစ်နေပါတော့မယ်။ ဒါဆိုရင် မိမိကိုယ်မိမိ မတရားပြုခံ ငြိစွန်းနေပါတယ်။ (အလှူအဖြစ် ပေးနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးလို့ ဆိုထားပါတယ်။-- ဒါက ကူညီလူဒါနီးမှုသဘောပါ။ အရင်းအနှီးသဘောမှာ အရင်းကို ပြန်ယူခွင့်ရှိပါတယ်။)

၁၉၉၀ ခု ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု ပြိုကွဲတော့- ကျန်ခဲ့တဲ့ ရုရှားနိုင်ငံမှာ ဘောရိစ်ယိုက်ဆင်- လက်ထက် တစ်နှစ်အတွင်း ဘဲဥ တစ်လုံးကို တစ်ကျပ်က---- ကျပ် ၇၀၀ ထိ ဈေးတက်သွားတယ်။ တနည်းအားဖြင့် ငွေဖောင်းပွမှုနှုန်း ၇၀၀ သို့မဟုတ် ၈၀၀ ရာနှုန်း တက်သွားပါတယ်။ ဒီအခြေအနေမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က လူတစ်ဦးဟာ အခြားသူ တစ်ဦးဆီက ဘဲဥ တစ်လုံး ဈေးထားခဲ့ရင်- အခုနှစ်မှာ ဘဲဥတစ်လုံး ပြန်ဆပ်ရရင် ရပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ငွေတစ်ကျပ် ဈေးထားခဲ့သူက ဒီနှစ်မှာ ငွေတစ်ကျပ်ပဲ ပြန်ဆပ်ရင်--၊ ထုတ်ချေးပေးလိုက်ရသူ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ဒီနေရာမှာ မူသေသတ်မှတ်ချက် ချိန်ကိုက်မှု လိုလာပါတော့တယ်။

ကုန်အုံကျမ်းတော်က ပြောတဲ့ ٱُرَّالْ ရီဘာ ဆိုတာ- **ချိန်ကိုက်ငွေ**ကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးလို့ အထက်မှာ ထောက်ပြခဲ့ပါပြီ။ ချိန်ကိုက်ငွေကို ယူကို ယူရပါမယ်။

တကယ်လို့ လူတစ်ဦးဟာ-- မိမိဘက်က အရင်းတွေပဲ့-ပဲ့သွားပြီး သူတစ်ပါးကို ထုတ်ချေးနေရရင်- ကြာလာတော့ ဒဏ်မခံနိုင်ဖြစ်လာမယ်- ထုတ်လည်းချေးရ- စိတ်ငြိုငြင်မှု ဒဏ်လည်းခံရဖြစ်လာမယ်- ဒီတော့ ထုတ်မချေးဘဲနေတာက ပိုကောင်းမယ်- ဘယ်အတိုးနဲ့မှ မပတ်သက်တော့ဘူး- အလွှာဟ်ကလည်း ထုတ်မချေးသူကို အရေးယူမယ်လို့ ဆိုထားဘူး- ဒီတော့ ငါထုတ်မချေးတာဟာ ဘာအပြစ်မှ မဖြစ်ဘူး။ ထုတ်ချေးမိမှ အပြစ်ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်လာမယ် ဆိုရင်။ တကယ်တမ်းလိုအပ်တဲ့ လူတစ်ဦးမှာ ကြီးမားတဲ့ အခက်အခဲတွေ- နောက်ဆုံး ဘဝပျက်မှုတွေ ဆက်တိုက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့-- လိုအပ်သူကို ဘဝသတ်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ-ကြီးမားတဲ့ တရားခံ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ-- သိနားဘို့ လိုပါတယ်။

ဒါကြောင့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှု- အလျှောက် ဖောင်းပွမှုကို ကာကွယ်တဲ့ ပမာဏ ကို စားသုံးခွင့်ရှိပါတယ်။

ထပ်ပြန်တိုးနဲ့ ချိန်ကိုက်ငွေ ဘယ်လို ကွာပါသလဲ။

အရင်းအနှီးတစ်ခုမှာ - **မတည်ငွေ၊ ချိန်ကိုက်ငွေ၊ အမြတ်ငွေ** လို့ အကန့်သုံးကန့်ရှိပါတယ်။ မတည်ငွေနဲ့ ချိန်ကိုက်ငွေက အရင်းထဲမှာ ပါဝင်ပါတယ်။ ချိန်ကိုက်ငွေကို အတိုးထဲမှာ ထည့်မိရင်--၊ ထည့်သွင်းသူဟာ မှားယွင်းပါတယ်။ ချိန်ကိုက်ငွေကို နိုင်ငံဒေသ-၊ ခေတ်ကာလ ပေါ်မူတည်ပြီး စီးပွားရေး ပညာရှင်တွေက တွက်ချက်ရမှာပါ။ ဒါကိုလည်း ဝေါဟာရ စကားလုံးအရ အတိုး (ဘဏ်တိုး) လို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်မှာတော့ ဟိုးအရင်က usury လို့ခေါ်ပြီး အခုနောက်ပိုင်းမှာ interest rate လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ချိန်ကိုက်ငွေ အုပ်စုထဲမှာ inflammation ငွေဖောင်းပွမှုနဲ့၊ Service Charge ဝန်ဆောင်မှု စားရိတ်တွေ ပါဝင်ပါတယ်။

ဥပမာ-- ငွေရင်း ၁၀၀ ဆိုပါတော့-၊ သူ့ကို ချိန်ကိုက်ငွေနှုန်း တစ်လမှာ ၁၀ လို့ သတ်မှတ်ထားရင်- ဈေးယူသူဟာ တစ်လချေးယူရင် ၁၁၀ ပေးရပါမယ်။ တစ်နှစ်ယူရင် ၁၀၀ + ချိန်ကိုက်ငွေ ၁၂၀ အတွက် ၁၂၀ = ၂၂၀ ပေးရပါမယ်။ ဒီအထိ ပေးသူ၊ ယူသူကို အစ္စလာမ့် ဥပဒေ အရ တရားဝင်ပါတယ်။

ကုန်အုံက တားတဲ့ ٱُرَّالْ ရီဘာ ဆိုတာ ဘာလဲ။

ဥပမာ-- ရင်းငွေ ၁၀၀ မှာ ငွေဖောင်းပွမှု အရ ၁၀ ပေါင်းတယ်။ နောက်လမှာ ၁၁၀ ဖြစ်တယ်။ ဆပ်မယ့် သူက မဆပ်နိုင်ဘူး နောက်လ ဆွဲဆုတ်တယ်-- ဒီအခါ၊ အရင်းငွေကို ၁၀၀ လို့ မသတ်မှတ်တော့ဘဲ ထပ်ပေါင်းငွေ ၁၀ နဲ့ ပေါင်း ၁၁၀ လို့ သတ်မှတ်တယ်။ နောက်လကျတော့ ၁၁၀ အပေါင်း ၁၁ ကျပ် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတော့ ဒုတိယ လကုန်တော့ ပြန်ဆပ်မယ်ဆိုရင် ၁၁၀ အပေါင်း ၁၁ကျပ် (၁၂၁ ကျပ်) ဖြစ်တယ်။ တတိယလကုန်တော့ ၁၂၁ အပေါင်း ၁၂.၁၀ ကျပ် (၁၃၃.၁) ဖြစ်တယ်။-- ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ် ၁၂ ကုန်တော့-- ဈေးသူ ပြန်ဆပ်ရမယ့် ငွေဟာ ၃၁၃.၈၀၉၉ (၃၁၃ ကျပ် ၈၁ ပြား) ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီတော့- ချိန်ကိုက်ငွေ+ ဝန်ဆောင်ခကို ၁၀၀ မှာ ၁၀ ထား တွက်ရင်- တစ်နှစ်မှာ ၁၂၀ ပဲဖြစ်မယ်။ အခု တကယ်ချေးတာ-၊ ၁၀၀ ပြန်ဆပ်ရတာ ၃၃၁.၈၁ ဖြစ်နေတော့ (၁၀၀+၁၂၀= ၂၂၀) ပဲဖြစ်ရမယ့် အစား၊ ထပ်ပေါင်းတိုး (အဲ့ဒီ ထပ်ပေါင်းတိုးဆိုတာ စချေးစဉ်က လုံးဝ မပါဘဲ ဈေးသူက သူ့အတိုးကို သူ့ အရင်းလို့ ပြန်လည်သတ်မှတ်မှုသာ ဖြစ်တယ်) ကိုပေါင်းထည့်တော့ (၃၁၃.၈၁ - ၂၂၀= ၉၃.၈၁) ၉၃

ကျပ် ၈၁ ပြားဟာ အသားတင် အမြတ်ထုတ်သွားခြင်း ဖြစ်တယ်။ **ငွေဆယ်သိန်း** ချေးယူမယ်ဆိုရင်- **ကိုးသိန်းသုံးသောင်း ရှစ်ထောင် တစ်ရာ** ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာက ၁၀၀ ပေါ်မှာ ၉၃.၈၁ ကျပ် သို့မဟုတ် ဆယ်သိန်းမှာ ကိုးသိန်းသုံးသောင်း ရှစ်ထောင်တစ်ရာဟာ ၂၂၂၂ ရီဘာ- ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ခေါင်းပုံဖြတ်ငွေလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အရင်းအနှီးပြုလုပ်သူဟာ- **သူ့အရင်း (ချေးယူထားငွေ+ ချိန်ကိုက်ငွေ)+ သူ့ခံစားခွင့် (အမြတ်အစွန်း)** ကို ခံစားခွင့်ရှိပြီး လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်တယ်။ ဒီနေရာမှာ တွက်ထားတဲ့ ချိန်ကိုက်ငွေ ဆိုတာက ငွေချေးယူသူဟာ သူကချေးယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ သူတစ်ပါးကို သူက ထုတ်ချေးမယ် ဆိုရင်လည်း ယူရမယ့်ငွေ တစ်ရပ် ဖြစ်တယ်။ အတိုး (ငွေဖေါင်းပွနှုန်း)က ပတ်ဝန်းကျင်ကြီး တစ်ခုလုံး မြင့်တက်လာလို့ သူ့မှာလည်း မြင့်တက်လာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အမြတ်အစွန်း ဆိုတာ ရှိပါတယ်။

တကယ်လို့ သူဟာ ထပ်ပြန်တိုးကို ပေးရမယ်ဆိုရင် **သူ့အရင်း (ချေးယူထားငွေ + ချိန်ကိုက်ငွေ) + ထပ်ပြန်တိုး (၂၂၂၂ ရီဘာ-)** ဖြစ်နေ တယ်။ ဒီ ထပ်ပြန်တိုးကို မစားရဘူး။ ထပ်ပြန်တိုး ဖြစ်စေမယ့် ငွေ သို့မဟုတ် အမြတ်အစွမ်းဟာ မတည်ငွေ ထုတ်ပေးသူအတွက် ခံစား ခွင့် မဟုတ်ဘူး။ ငွေကြေးချေးယူသူရဲ့ လုပ်အား၊ လုံ့လ၊ စိုက်ထုတ်မှုသာ ဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီ အကျိုးအမြတ်ကို ငွေရှင်က စားလိုက်ရင်- ငွေချေးယူသူဟာ သူများငွေကို ကိုင်ပြီး အရင်းအနှီးလုပ်မိလို့- သူတစ်ပါးကိုသာ လုပ်ကျွေးနေရသူ ကျေးကျွန် ဖြစ်နေပါမယ်။

အလားတူ **ချိန်ကိုက်ငွေ** ကို မယူပြန်ကလည်း ငွေစိုက်ပေးရသူဟာ လုံးပါးပါးလာပြီး ကျေးကျွန်ဖြစ်သွားနိုင်ပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် ငွေထုတ် သူဟာ ချိန်ကိုက်ငွေကို ယူရပါမယ်။

ဒါပေမယ့် ချိန်ကိုက်ငွေကို အခုခေတ်မှာ ချိန်ကိုက်ငွေ ဆိုတဲ့ အခေါ်အပေါ်နဲ့ မရှိဘဲ ဘဏ်တိုး ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ နဲ့ တည်ရှိနေပါတယ်။ ဒါကို ဓနရှင်တွေက အသုံးချပြီး ချိန်ကိုက်ငွေနဲ့ ထပ်ပြန်တိုးကို ရောကြိတ်ပြီး စားသောက်နေပါတယ်။ ဒီနှစ်ခုကို အစွဲလမ်းသာသနာဝင် စီးပွားရေး ပညာရှင်တွေက စနစ်တကျ ခွဲခြားတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ သို့မဟုတ် အစွဲလမ်း အသိုက်အမြုံမှာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် တည် ဆောက်ဘို့လိုပါတယ်။

ချွင်းချက် ဥပဒေများ---။ အစွဲလမ်း ဥပဒေများမှာ- သာသနာရေး၌ အတင်းအကြပ်မရှိ ဆိုတဲ့ ဥပဒေ အရ၊ ချွင်းချက် ဥပဒေတွေ ရှိနေပါ တယ်။ မူဆလင် ကွန်မြူနီတီများ မထွန်းကားရာ အရပ်၊ သို့မဟုတ် မူဆလင် လူနည်းစု ဒေသမှာ မလွဲသာ မရှောင်သာ အရပ်ဒေသ ဥပဒေများအတိုင်း လိုက်နေရတာ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ-- အမေရိကန်အပါအဝင် အခြားသော နိုင်ငံတွေမှာ အိမ်ဝယ်ဖို့ ကားဝယ်ဖို့ ဘဏ် က ငွေချေးရတာ ရှိပါတယ်။ မချေးပြန်လည်း မဖြစ်၊ ချေးပြန်တော့လည်း ထပ်ပြန်တိုး ကိုပါ ပေးနေရပါတယ်။ ဒါကို ဒါရ်ရိုဟာရာဘ် ဥပဒေ လို့ နားလည်ပေးရပါတယ်။ ဒါတွေကို ဖာတ်ဝါဟ် လိုက်ထုတ်နေလို့ မရပါ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း မူဆလင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ အနေနဲ့ စီးပွားရေး ပညာရှင်တွေနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး- လူသားအကျိုးပြု ဘဏ်များကို စံပြ အနေနဲ့ ဖွင့်သင့်ပါတယ်။ မူဆလင် ငွေရှင်ကြေးရှင်များက ငွေကြေးအစုရှယ်ရာများ ထည့်သွင်းပါတယ်။ နိမ့်မဟုတ်ရင် ဒီငွေတွေကို အိမ်မှာသိမ်းထားတော့-- ငွေကြေးဖေါင်းပွမှုကို မလိုက်နိုင်ဘဲ ငွေသေဘဝနဲ့ လုံးပါးပါးသွားပါလိမ့်မယ်။ လောလောဆယ်တော့ အစွဲလမ်း စနစ်ဘဏ်များ မရှိရင်-- မိမိငွေ မသေရလေအောင် ရှိတဲ့ ဘဏ်များ အစုရှယ်ရာများမှာ ထည့်ဝင်ထားခြင်းများ အပြစ်မရှိပါ။ ငွေ ဖေါင်းပွမှုနှုန်းက ပိုလျှံရရှိတဲ့ ငွေများကို လူသားအကျိုးပြု လုပ်ငန်းများမှာ လူဒါန်းလိုက်ပါလို့ပဲ-- အကြံပေးပါရစေ။

မျိုးဆက်သစ်များအား လေးစားစွာဖြင့်

ဦးဌေးလွင်ဦး www.islammyanamr.com